

Številka 20.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto III. 1888.

Ta „p'jan' študent“.

Zamazan ves in razcapan,
 Iz čevlja palec mi gleda,
 Skoz suknjo sveti beli dan,
 In gumbov nič — seveda!
 Denarcev žep moj ne pozna, —
 A žeja večna in strašna — —
 Tako jaz životarim,
 Ha, ha, »ta p'jan' študent«.

Saj kmalu vse minolo bo
 In del bom: »Svet adijo!«
 Od vina bolno 'mam glavo,
 In prsa me bolijo!
 Že čutim, bliža se mi dan,
 Ko bodem revež pokopan;
 Pri kraji bo s pijačo
 Ha, ha, »ta p'jan' študent!«

Učil se nisem bil nikdar,
 Imam preslabo glavo,
 In živcem mojim je na kvar
 Kanonsko, rimsko pravo.
 Kjer rujno vince toči se,
 Le tamkaj moja šola je,
 Tam pridno jaz študiram, — —
 Ha, ha, »ta p'jan' študent«.

Zato mudi se mi zelo
 In hitro morem piti, — —
 Izpil bom vedrov trikrat sto,
 Predno mi je oditi! — —
 Minute, ure, kak beže,
 Koso že brusi smrt záte, — —
 Pij torej, pij le hitro — —
 Ha, ha, »ta p'jan' študent!«.

Zgubljeni sin.

Drobne pesmi.

I.

Sredi vrta hiša mala
 V senci hladni mi stoji;
 V nji pa biva deva zala,
 Deva čarobnih oči.

Kolikrat tjà pogledujem
 K hiši mali v senčni vrt;
 K devi lepi pošeljujem,
 Toda vhod mi je zaprt.

II.

Davi še vesel je bil
 Kosec sredi trave,
 Rožicam pojóč kosil
 Glave, mlade glave.

Zdaj pa, glej, otožen se
 Na kosó opira, —
 Kak' moril bi rožice,
 Ko mu ljuba vmira.

S. M.

Kako je Janez zmagal.

Poljski spisal Henrik Sienkiewicz. — Prevel J. Sattler.

(Dalje.)

III.

ližnja udeležitev v različni bitvi pri Gravelottu uverila je spočetka Janeza le o tem, da je na bojišči na kaj zijati, a ne kaj delati. Od kraja je namreč ukazano bilo stati i njemu i njega polku s puško pri nogi ob vzhodni griča obsajenega s trto. Z daljine gromeli so topovi, v obliži dirjala je mirno konjica s topotom, od katerega se je zemlja tresla; migljali so tu praporci, blisketali se tam kirazirski meči! Nad gričem po sinjem nebu preletavale so sikajoč granate v podobi belih oblčkov, potem je dim napolnil vzduh in zakril obzor. Dozdevalo se je, da gre bitva kakor nevilhta v stran, ali trpelo to ni dolgo.

Čez nekaj časa postal je nek diven hrup krog Janezovega polka. Počeli so se okolu njega postavljati drugi polki, a v prostore mej njimi pripeljali so skokoma topove, katere so izpregli hipno in obrnili s žreli proti griču. Vsa dolina napolnila se je z vojsko. Seda na vse strani grmé povelja, lete pribočniki. A naši vojaki si šepetajo na ušesa: »oj! beda nam, beda!« ali pa vprašajo drug drugega z nepokojem: »se li že začne?« »Izvestno že.« Bliža se torej negotovost, uganka, morebiti smrt . . . V dimu, ki zakriva grič, vre nekaj in ropoče strašno. Čuje se čim dalje bližje globoko hrumenje topov in pokanje pušek. Z daljine prihaja neko nerazločno treskanje, karteče se že slišijo. Hipoma zahrume še le postavljeni topovi, da sta se zemlja in vzduh stresla ob jednom. Pred Janezovim polkom je zasikalo strašno. Pogledajo: leti kakor roža svetla, kakor oblak dežonosen, a v tem oblaku nekaj siče, se smeje, grize, razgeta in rujove. Dečki kličejo: granata! granata! Mej tem drvi ta ptica vojna kakor vihar, bliža se, pada, počí! Pok strašan raztrgal je malone ušesa; ropotanje bilo je grozno, kot bi se svet podiral in puh kot bi naglo zapihal veter! Zmešnjava postane v vrstah, stoječih v bližini topov, razlega se krik in

povelje: »pozor!« Janez stoji v prvi vrsti, puško ob stegnu, glavo kvišku, brado podprto, torej zobje ne klepetajo. Ni dovoljeno se zmežiti, ni dovoljeno streljati. Stati! Čakati! Glej tu leti druga granata, tretja, četrta, deseta! Vihar veje dim z griča. Francozi so že zapodili ž njega baterije pruske, že postavili svoje in sedaj zijajo ognjena žrela na dolino. Včasí iz gostega vinograde poskočijo dolge, bele kepe dima. Pehota stopa pod zaslono topov čim dalje nižje, da bi začela streljati s puškami. Že so sredi griča. Sedaj se vidijo popolnem, ker veter odvrča dim. Je-li se mak razcvel v vinogradu? Ne, to so pešcev rudeče čapke. Hipno izginejo mej visokim lozjem, ni jih videti; tu pa tam le zaplappola trobojna zastava. Puške začno pokati brzo, mrzlično, neredno, bruhajoč naglo na čim dalje večjih krajih. Nad tem streljanjem rjove neprestano granati in se križajo v vzduhu. Na griči bukno včasí vriski, katerim od zdolej odgovarja nemški »hura!« Topovi gromé z doline neprenehoma. Polk stoji brez gibanja.

Strelbe krog počenja ga vender objemati. Krogle psikajo liki muhe, kakor čmrli z daleka, ali preletavajo s strašnim žvižgom v bližini. Čim dalje več jih je: žvižgajo okrog glav, nosov, očij, ramen, leti jih na tisoče na milijone. Čudo, da še kedo stoji na nogah. Naglo se tu za Janezom oglasi stok: »Jezus!« potem »pozor!« znova »Jezus!« »pozor!« Skratka: stok je nepretrgan, povelje čim dalje hitreše, vrste se stiskajo, sikanje vedno gosteje, néprenehoma strahovito. Ubite vlačijo za noge proč. Sodba Božja!

»Se bojiš?« vpraša Vojtek.

Kaj bi se ne bal! . . . odvrne naš junak, klepetajoč sè zobmi.

A vender stojita oba i Janez i Vojtek, in niti na misel jima ne pride, da bi morebiti počenila. Veleli so jima stati in dosti! Janez laže. Ne boji se on tako, kakor bi se tisoč drugih balo na njega mestu. Disciplina gospoduje nad njega obraznostjo z obraznostjo, a obraznost mu ne slika še tako groznega položnja, kakor ono je. Janez pa vender meni, da ga ubijó in razodene to misel Vojtku.

»Prazna nebesa zategadel ne bodo, če jednega tepca pobijo!« odvrnil je z razdraženim glasom Vojtek.

Besede te vznemirjajo Janeza znatno. Dozdevalo se je, da mu je glavno šlo za to, se li praznina v nebesih naredi ali ne? Umirjen v tem pogledu stoji potrpljiveje, čuti le strahovito vročino in pot mu zaliva obraz. Mej tem postaje streljanje tako strašno, da se vrste kar topé. Ubitih in ranjenih že nihče več ne vlačí proč. Hropenje umirajočih se meša se žvižgom krogel in pokanjem pušek. Iz gibanja trobojnih zastav je videti, da se v vinogradi zakriti pešci bližajo čim dalje. bolj Čede karteč desetkujeje vrste, katere po čenja oklepata obup.

Ali v oglasu tega obupa se čuti godrnjanje zbok nepotrpljivosti in togote. Ko bi jim veleli iti naprej, šli bi kakor vihar. Ne mogó samo stati na mestu. Nek vojak strga si nagloma čapko z glave, tišči jo z vso silo ob zemljo in govori:

»Mahoma pokósi smrt!«

Janezu dadó znova te besede tako znamenito uteho, da se je res popolnoma nehal bati. Kajti če mahoma pokósi smrt, izvestno tu za nič velikega ne gre. To je filozofija kmetska, boljša od vsake druge, skoro daje pogum. Janez je sicer vedel, da mahoma kosi smrt, toda neprijetno mu je bilo to slišati in o tem popolno gotovost, sosebno, ker se je bitva začela premenjati v poraz: polk pa je, nestrelivši niti enkrat, že do polovice uničen. Tolpe vojakov iz drugih razbitih polkov beže mimo njega v neredu; samo ti možje iz Zatiranja, iz Velike in male Krivde in iz Nadlog, udržani sè železno prusko disciplino, stoje še. Ali tudi v njih vrstah se čuti že nekó omahovanje. Kmalu počijo strogega redu vezi. Zemlja pod njih nogami postaje že mehka in polzka od krvi, katere suroví duh se meša z vonjem dima. Po nekaterih mestih se vrste ne mogo sklopiti, ker trupla delajo v njih pretрге! Pri nogah teh ljudij, ki še stojé, leži druga polovica v krvi, v stoku, v konvulzijah, umirajoč ali pa v tihej smrti. Oddihu nedostaje sape. V vrstah se čuje mrmanje.

»Na klanje so nas priveli!«

»Nihče ne uide!«

»Still polnisches Vieh«, razlega se častnika glas . . .

»Dobro ti je za mojim hrbtom . . .«

»Steht der Kerl da!«

Nagloma počne nek glas govoriti:

»Pod tvojo obrambo . . .«

Janez se ga takoj poprime:

»Zatekamo se Sveta. Božja roditeljica!«

Kmalu kliče zbor poljskih glasov na tem polji morije zaščitnico Čenstohovsko, na pomoč: »Naših prošenj ne zavrzí!« A izpod nog jim priglašajo stoki: »O Marija, Marija!« In uslišala je je očividno, kajti v tem hipu prileti na penečem konji pribočnik, razlega se povelje: »puško v napad! hura! naprej!« Greben bajonetov se nagne hipno, vrsta se raztegne v dolgo črto in plane proti griču, iskaje teh neprijateljev, katerih neso mogle dozreti oči. Ali do griča je še dve sto korakov in to daljino morajo naši dečki prehiteti pod smrtonosno strelbo . . . Ne poginó li popolnem ali se vrnejo? Poginoti utegnejo, toda ne umaknejo se ne, ker poveljstvo prusko vé na take note gosti v napad tem poljskim dečkom. Mej rjoventjem topov, me pokanjem pušek, sredi dima, zmešnjave in stoka, glasneje nad vse trombe in rogove doni do neba pesen, od katere slednja kapljica krvi skaklja v njih prsih: »Hura!« Matevži odgovarjajo: »Dokler mi živimo!« Objame je oduševljenje, obraz jim plamti! Gredo, kakor vihar čez podrta trupla človeška, konjska, čez zlomljene topove. Ginó, toda gredó z vriskom in spevom že pribežijo do vinograda, izgino v njem mej trsjem. Spev doni, včasi blisne bajonet. Na vrhu vre strelba čim dalje strašneje. Zdolej trombe neprestano bučijo. Strelí iz francoskih pušek postajajo še gostejši, puške pokajo mrzlično in hitro . . .

Naglo umolkno!

Tam spodaj si stari volk vojni, Steinmetz, zažiga porcelanovo pipo in pravi z naglasom zadovoljnosti:

»Jim je to le igrača! Došli so hrusti!«

In res poskoči kvišku malo potem jedna izmej ponosno plapolajočih trobojnih zastav, se nagne in izgine . . .

»Ne šalijo se!« reče Steinmetz.

Trombe buče znova isto pesen. Drug polk po znanjsk gre v pomoč prvemu.

V gostem trsji vre bitva z bajoneti.

Sedaj Muza opevaj mojega Janeza, da bode potomstvo vedelo, kaj je činil. Tudi v njega srci so se strah, nepotrpljivost in obup zlili v jedno čustvo — v čustvo besnosti, a ko je slišal ono godbo, se je slednja žilica napela v njem, kakor drot železen. Lasje so mu stali kvišku, z očij švigale so iskre. Zabil je svet, zabil, da »smrt mahoma kosi«, in zgrabivši s krepko roko za puško skočil je z drugimi naprej! Beže na vrh, pal je kakih desetkrat na zemljo, potolkel si nos, umazal se z blatom in krvjo, ki mu je z nosa tekla in bežal naprej, besen, sope in hlapaje sapo v odprta usta. Izbuljil je oči, da bi brže mej gostim trsjem za-

pazil kakega Francoza in uzrl je nadosled tri najedenkrat pri praporu. Bili so turkosi. Mislite li, da se je Janez umaknil? Ne. On bi sedaj samega Luciferja zgrabil za roge! Napal je je že, tudi oni so planili nanj tuleč; dva bajoneta, kakor dve želi, se že, že dotikata njega prs, a moj Janez zgrabi za puško pri tenkem konci, liki poleno, mahne, ponovi . . . Tresk strašan mu je le odgovoril, stok — in dve črni telesi začeli sta drgetati krčevito na zemlji.

V tem hipu je tretjemu, ki je držal zastavo, pribežalo ná pomoč deset tovarišev. Janez se je, kakor furija vrgel na vse najedenkrat. Sprožili so, zablisnilo je, počilo! in istodobno je v kopi dima zagrmelo Janeza hripavo rjojenje:

„Neste zadeli!“

In znova se je puška v njega roki zasukala strahovito, znova so stoki odgovarjali mahom. Turkosi so se umaknoli s trepetom o pogledu tega besnega veli kana; ni li Janez prav slišal, ali so pa klicali karabski, no, dozdevalo se mu je razločno, da iz njih širokih ustjen prihaja krik:

„Magda! Magda!“

„Magdo bi radi!“ razsrdil se je Janez in z jednim skokom bil sredi neprijateljev.

Na srčco so v tem hipu prihiteli Matevži, Vojtki in drugi Janezi mu v pomoč. Sredi gostega vinograda se je vnela bitva, v jeden kup stlačena in zgaetena, katero so spremljevali treski pušek, žvižg, nozdrvij in mrzlični oddih vojujočih se. Janez besnil je kakor vihar. Očrnjen z dimom, umazan s krvjo, podobniši zver nego človeku, ne misle na nič, prevračal je z vsakim mahom ljudi, lomil puške, cepil glave. Roke njegove so se gibale s strašno urnostjo liki stroj sejoč uničenje. Pridrviši do praporščka zgrabil ga je s železnimi prsti za grlo. Oči so praporščku stopile iz očnic, obraz mu je zatekel, zahrčal je in roke njegove pale so s praporišča.

„Hura!“ vrisknil je Janez in dvignovši prapor, zamahal ž njim po vzduhu.

To dvigajočo se in padajočo zastavo videl je od zdolej general Steinmetz.

Toda videti jo je mogel le jeden trenotek, ker je Janez drugič s to samo zastavo razbil že neko glavo-pokrito s čepico sè zlatim trakom.

Mej tem so njega tovariši skočili že naprej.

Janez ostal je malo sam, odtrgal prapor, shranil ga v nedrije in zgrabivši z obema rokama praporišče, zagnal se je za tovariši.

Tolpe turkosov, tuleč z nečloveškim glasom, utekle so sedaj v obrano na vrhu stoječih topov, za njimi so pa bežali Matevži, vpijoč, podeč, podirajoč je s kopiti in bajoneti.

Žvavi pri topovih pozdravljali so te in one s puškami.

„Hura!“ kriknil je Janez.

Dečki došli so do topov. Vnela se je pri njih nova bitva s pobočnim orožjem. V tem hipu je tudi drugi polk poznanjski prihitel na pomoč prvemu. Praporišče v žilavih rokah Janezovih premenilo se je sedaj v nekake peklenske cepce. Slednji njih udarec odprl je prosto pot v stisnenih vrstah francoskih. Strah se je tudi jel lotevati žvavov in turkosov. Pobegli so z mesta, koder se je vojeval Janez. Malo potem sedel je Janez prvi na topu, kakor na zatiranskej kobili.

Ali predno so vojaki imeli čas zapaziti ga na njem, sedel je on že na drugem, pri katerem je z nova na tla zvrnil praporščka s zastavo.

„Hura Janez!“ ponavljali so vojaki.

Zmaga bila je popolna. Dobljene bile so vse kartečevnice. Prihajoča pehota, padši na drugej strani griča na nov prusk polk, odložila je orožje.

Vender je Janez v zasledovanji dobil še tretjo zastavo.

Treba ga je bilo videti, ko je upehan, umazan s potom in krvjo sopé kakor meh kovašk, stopal sedaj z drugimi vred z griča, težko noseč na ramenih tri zastave. Francozi! hej! kaj si je on iz njih pridelal! Na njega strani šel je podrapani in izpreobrneni Vojtek; Janez mu torej reče:

„Kaj si govoril?“ To ti je golazen; sile v kosteh nikake nema. Podrapali so mene in tebe, kakor mačke. A ko sem katerega sunil, se ti je na zemljo . . .“

„Kdo pa je vedel, da si ti tako jezen“, odvrnil je Vojtek, ki je videl Janeza čine in počel zreti nanj s zgolj drugimi očmi.

Ali kedo pa teh činov ni videl! Zgodovina, ves polk in večina častnikov. Vsi so gledali sedaj s začudenjem na tega gorostasa, redkih plavih las in izbuljenih očij. „Ach! Sie verfluchter Polake!“ rekel mu je sam major in ga stezal za uho, a Janez mu je celo kotnjake pokazal od radosti. Ko se je polk znova zvrstil ob vznožji griča, pokazal ga je major polkovniku, a polkovnik samemu Steinmetzu.

Ta je pregledal zastave in velel je shraniti, na to začel je ogledovati Janeza. Moj Janez stoji zopet stegnen kakor struna in prezentuje paško, a stari general gleda nanj in zadovoljno maje z glavo. Naposled

začne nekaj govoriti s polkovnikom. Čuje se razločno beseda *Unteroffizier*.

»Zu dumm, Excellenz!« odvrne major.

»Poskusimo«, reče njega ekscelencija, in obrnivši konja, bliža se Janezu.

Janez sam že ne vé, kaj se ž njim godi. Reč je nečuvna v pruskej armadi: general se bode razgovarjal s prostakom. Njega ekscelenciji je to tem lažje, ker ume poljski. Skratka: prostak ta dobil je tri zastave in dva topa.

»Od kod si?« vpraša general.

»Iz Zatiranja«, odvrne Janez.

»Dobro. Kaj ti je ime.«

»Janez Slovik.«

»Mensch . . .« tolmači major!

»Mens!« ponavlja Janez.

»Veš, zakaj se biješ s Francozi?«

»Vem, Celencija . . .«

»Povedi!«

Janez počne jecljati: »Ker . . . ker . . .! K sreči mu naglo pridejo Vojtkove besede na misel, bruhne torej hitro, ne da bi se ganil:

»Ker so to tudi Nemci, samo mrcina hujša!«

Obraz počne starej ekscelenciji tako drhteti, kot bi njega ekscelencija hotela spustiti se v smeh. Kmalu se pa vender njega ekscelencija obrne k majorju in reče:

»Prav ste imeli.«

Moj Janez, zadovoljen s seboj, stoji neprestano kakor struna.

»Kedo je danes zmagal?« vpraša znova general.

»Jaz, Celencija!« odvrne brez preudarka Janez.

Obraz počne ekscelenciji znova drgetati.

»Tako, tako, ti! A to imaš nagrado . . .«

Tu odpne stari vojak železni križ s svojih prs, potem se skloni in ga pripne Janezu. Generala dobri humor odseva sam ob sebi na obrazih polkovnika, majorja, stotnikov do zadnjega podčastnika. Po odježi generala da polkovnik Janezu deset tolarjev, major pet in tako dalje. Vsi mu ponavljajo smehljajoč se, da je on zmagal, zbok česar je Janez v sedmem nebu.

Divna reč. Jedino le Vojtek ni nič kaj zadovoljen z našim junakom.

Ko sta zvečer sedela pri ognji in je plemeniti obraz Janezov zaphan bil s klobaso grahovo, tako popolnoma zaphan, kakor sama klobasa z grahom, oglasil se je Vojtek tonom rezignacije:

»Oj Janez, ti si tepec, ker si neumno . . .«

»Ali kaj?« reče skozi klobaso Janez.

»Kaj si ti človeče nabrbral generalu o Francozih, da so oni Memci?«¹⁾

»A sam si pravil . . .«

»Ali treba ti je bilo pomniti, da so generali in častniki tudi Nemci.«

»Kaj torej zato?«

Vojtek začel je slučajno jecljati . . .

»Zato, dasi so oni Nemci, vender jim ni treba tega praviti, ker to sploh ni lepo . . .«

»Saj sem jaz na Francoze meril, ne na nje . . .«

»Ej, ker pa so . . .«

Vojtek utihnil je naglo; očitno je sam hotel tudi kaj družega povedati, hotel je to le iztolmačiti Janezu, da pri Nemcih ne pristopi zlo govoriti o Nemcih, toda iznenada se mu je jezik zaplet! . . .

(Dalje prihodnjič.)

Čestitka.

Srčno čestitam ti Ljubljana bela
Zdaj ko dobiš moža iz Škratljevice,
Prinesel sabo bo »pobožno«²⁾ lice,
V prtljagi razna učnosti dela.

Nebesa blagor tam bodó rosile,
Kaj Šmarna gora bo — ta gora sveta,
Na Kranjsko božja pot bo zdaj začeta!

Presrečna res zdaj Kranjska bo dežela,
Zaprta bo pekel in zaprte vice,
V nebo le letale bodo dušice —
Strt satan bo, duhov hudih krdela.

Tisočkrat blagor prsim ki dojile
Spasitelja so Kranjcem in misija
In Kraševcem — desetega še Pija!

Po vinski pokušnji sadne razstave.

V Gorici sv. Gala dan.

Domine doctore!

Moja preljubeznjiva hčerka po duhu, krvi in po mesu — „Freecia“, je v jednem požrla pet Sokolov, kar jej je provzročilo gorostasne boleti takó, da jo zdaj po vseh udih hudo trga in strašansk epileptični krč zvija; rada bi se jih iznebila, a ne more jih „dati iz sebe“, kajti prvič — ker ne gré in ima preveč sklenjena usta, drugič tudi ne gre — ker bi jih rada izstreljila, a nima puše. Vsled prevelicega trpljenja postala je že vsa modra — pardon — plava, vijoličastobakrene barve, liki nosú grgarskega Čuka. Po čudnem, vsemogočem naključji izvedela sem za vas domine doctore, in jaz se zaupno obračam v vas, v veleučeno osebo zdravilstva, da mi pomagate, ali pa vsaj daste dober svét, kako priti v okóm gorej navedenim hudim boletim.

Priporočevaje se vam udana

Baba Luzzatto-va,

alijas, prava urednica »Corriera«, glasila sedanje goriške vlade.

Brezuspešna tolažba.

»Nič ne žaluj, sin, da te silim v zakon z Nežo! Lej, ona je imovita in tudi ni še tako silno stara!«

»Oh, oče! Baš zato me srce boli, ko pomislim na ta zakon, ker še ni stara in bom moral gotovo biti mnogo, mnogo let v njenih kleščah!«

Stavljenje osepnice.

Zdravnik: »Gospod Ribnikar, sedaj je pa že skrajni čas, da pustite svojemu sinčku staviti osepnice!«

Ribnikar: »Saj to nič ne koristi!«

Zdravnik: »Kako morete kaj takega trditi!«

Ribnikar! »Glejte, gospod doktor! Lansko zimo dal je sosed svojemu Janezku dvakrat osepnice staviti, a ko je Janez šel na led, udrl se je ter utonil; torej ni vse skupaj nič koristilo!«

Ko bi že bilo.

Nek čevljarški vajenec razbil je steklenico, ter jokajoč vsklikne:

»Jezus, Marija! Steklenica je že razbita: oh, da bi že tudi bila kazen prebita!«

Neverjetno.

Čevljarški vajenec pretepal se je rad ter čestokrat prišel domov s kako rano. Mojstra je to zelo jezilo in zažugal mu je, ako se bo še kedaj pretepal, spodil ga bude od sebe.

Nekega dne pride vajenec zopet z rano na čelu domov, mojster pa ga jezno vpraša:

»Ali si se že zopet pretepal?«

»Ne!« odgovori deček ravnodušno.

»Od kod pa imaš rano na čelu?«

»Vgriznil sem se!«

»Kako se moreš tako visoko na čelu vgrizniti?«

»Saj sem stopil na stol!«

Potna črtica iz C. v M. in iz M. v C.

»Kdo bi le tičal zmiraj doma?« mislim necega lepega jutra; »hajdi na potovanje! Z dvema goldinarjema — imel nisem v resnici ne novčiča več — z dvema goldinarjema se uže pride precej daleč, vsaj na Slovenskem.«

I glej, osoda mi je bila mila; kakor nalašč na letim namreč na starega prijatelja, ki je nameraval stopiti na železnico. Njegov voznik pa bi imel prazen nazaj iti. Takoj mi ponudi znanec svoj voz, in jaz stopim z veseljem na njega, mené, da se bom tako zastoj vozil. Še enkrat stisnem roko dobremu tovarišu, potlej pa hajdi v gornjo savinjsko dolino!

Dolgočasno vozarenje raje preskočim, isto tako tudi opisovanje krajev, ki dela trud pisatelju, bralca pa dolgočasi. Hajdimo torej koj v trg M. — Bog ne daj, da bi kedó mislil »Mozirje« —; tukaj sem moral izstopiti. Hitro ponudim vozniku nekaj novčičev in hočem oditi. Ali bes te plentaj! kako me pogleda voznik!

«Gospod«, pravi, »kje pa je plačilo?«

»Kaj, plačilo?« začudim se jaz. »Ali ti ni plačal moj prijatelj?«

»Rekel je, da je vam dal denar.«

Kaj sem hotel? Hočeš nočeš, moral sem dati jedina dva goldinarja in bil sem popolnoma suh.

»No Sršen, ta te je pa — ha, ha, ha«, sem se smejal, — ali znotraj mi hotel žolč počiti, in zaklel sem se, da ne bom nijednemu prijatelju več upal. Kaj pa sedaj? Brez denarja in na tujem! Mahnil sem peš zopet nazaj. Sršen.

Na psa se zanaša.

»Dragi Karo! Od prijatelja sem te kupil, ker si bil izvrsten pes za lov, in sta vselej z lova prinesla dokaj divjačine domov, glej, da boš tudi pri meni ostal tak, da ne bom hodil vedno prazen domov, kakor do zdaj!«

»Hou! Hou!«

Boljša družba.

K nekej tako-zvani »boljši« družbi povabljen je bil na pustni večer tudi reven dijak. Sešlo se je

mного gospôde, gospodov, gospej in gospic, ki so dijaka malo manj ko prezirali. — Pili in jedli so prav po gosposko, to je malo, kajti mnogo jesti ni gosposko. — H koncu pridejo na mizo tudi „krofi“, — bili so dobri, zato so pa tudi došli gostje vse pojedli — le jeden je v skledi ostal. — Domača gospa ponujala ga je vsem, a nihče ga ni hotel vzeti. „Hvala, imam zadosti“ — izgovarjali so se drug za drugim. — Naš dijak bi ga bil rad vzel — a sramoval se je pred drugimi. Po naključbi ugasne luč in po sobi nastane tema. „Aha“ si misli dijak, sedaj je tema in jaz lahko krof pohrustam, ter seže v skledo, pa ojoj! mesto krofa našel je polno skledo rok, ki so prišle z istim namenom v skledo, kakor njegova — ter se trgale za krof — — to je bila boljša družba. —t—.

Užaljeno dete.

„Dete! kaj vender ješ! Saj to je pripravljeno za mačko!“

„Torej vam je mačka ljubša, kot jaz; da meni to ne privošite!“

Izdajalec.

Stričnik (5 let star) oziraje se po sobi: »Stric, kje pa imaš ta starega osla.«

Stric: »Oslo? kakšnega osla?«

Stričnik: »Mama je rekla, da naj grem v to sobo gledat, če je še stari osel tu.« —t—.

Izjemši župana.

Slavnoznani gledališki igralec potoval je po svoji domovini, po Angleškem. Pride v malo mestece ter si naroči pri tamošnjem krčmarji kosilo. Po obedu ga vpraša krčmar, kako mu je dišalo.

»Izvrstno«, odgovori S., tako dobro, kotjaz ni kosil noben človek na Angleškem.

»Izjemši župana«, pravi krčmar.

»Ne, tudi župana ne izvzamem.«

»Župana morate izvzeti,« trdi krčmar,

Ker pa S. ni hotel župana izvzeti, tiral je krčmar, ki je bil ob enem tudi občinski sluga, taistega pred župana.

»Pri nas je navada — govori občinski oče — da dela župan vedno izjemo in da si bodete to v prihodnje dobro zapomnili — naložim vam globo petih goldinarjev. Hočeš nočeš S. moral je plačati naloženo kazen. — Reči moram — pravi slednjič S., da tako velicega osla, kot je ta krčmar, še nisem videl na celem svetu, izjemši — in tu naredi globok poklon — gospoda župana. —t—.

Skrivnostni napis.

O. J.
Praes. menta
necit re C. A.
Colle P. O. J
osso de clesmo
T!!
Ille semene
B
Odo

(Rešitev in ime prvega rešilca v prihodnjem listu.)